

"אסור לנו להיות שבויים בתפישה שהאסלאם בכללותו עוין את היהודים"

ד"ר אופיר וינטר, חוקר בכיר במכון למחקרי ביטחון לאומי, מציג בעזרת הספרות קולות ידידותיים בעולם הערבי ומסביר מה כדאי לישראל ללמוד מאיחוד האמירויות

עופרה רודנר / 23 ביולי, 2024

בדיון שמתקיים היום אנחנו שומעים בעיקר את הצד שטוען כי האסלאם היא דת ששונאת יהודים.

באסלאם יש ללא ספק זרמים שתופשים את היהודים כאויבי נצח. אבל אם נרחיב את הפרספקטיבה ההיסטורית מהמאה ה-7 ועד ימינו, נגלה שההתנגשות היהודית-אסלאמית היא היוצאת מהכלל שלא בהכרח מעידה על הכלל. למעשה, אם נלך למקורות של ראשית האסלאם, נמצא דפוסים שמבטאים הערכה וכבוד כלפי היהודים. נסים דנה, בספרו "למי שייכת הארץ הזאת?", מתחקה אחר התקופה האסלאמית המוקדמת, הידידותית ליהודים, החל מההתגלות של מוחמד בשנת 610 ועד ההגירה שלו ממכה לאל-מדינה ב-622. בפסוקים מהקוראן שמיוחסים לתקופה הזו יש התייחסות חיובית לאבות היהדות ולסיפור יציאת מצרים של בני ישראל. יש אפילו פסוק שניתן לפרש כהכרה בהבטחה האלוהית להוריש את הארץ לבני ישראל: "היכנסו אל הארץ הקדושה אשר כתב לכם אלוהים". לטענת דנה, זה לא מקרי שמוחמד בחר להגר דווקא לעיר "היהודית" אל-מדינה, אחרי שלא הצליח לשווק את המונותאיזם בקרב בני שבטו.

כלומר, מוחמד ראה ביהודים מעין בעלי ברית בגלל הרקע המונותאיסטי המשותף?

בין היתר. באל-מדינה חיו שבטים יהודיים רבים, וחלקם חתמו עם מוחמד על הסכמים שהסדירו את היחסים בינם ובין המהגרים המוסלמים. אבל עם השנים חלה הרעה ביחסי מוחמד והיהודים. על הפרק העוין יותר ביחסים בין שני הצדדים מרחיב מיכאל לקר בספר "מוחמד והיהודים", שמראה איך ההסכמים התערערו ו"הלבבות השתנו", כהגדרתו.

...

לראיון המלא:

<https://www.haaretz.co.il/literature/fivebooks/2024-07-23/ty-article-magazine/.premium/00000190-d459-decf-a7b2-d5ffc3440000>